

מסורת הש"ס

א [ג'ל שחן, ב] לקמן ק [נעיוןח לז, א] ב'ב נה: כתיבת ח, א] [ב'צ ט, א] [לקמן ע"ב ודף פא, [נעל] (1) [עח, 1] ר"ש ל"ז מ"ו, ח] דף [15, א] [ב'נלה לב, רע"י ד"ה אלפסין מריות משמע שעריות ב"ב שון עיר ופירושו בנות כרך קטן ונבא (קליגששער) טעריען, 1] ונע"ש מוס' פסחים פה: ד"ה צנגרין, 1] דף ק, א] 1] [נעל טו, א]

הנהגות הב"ח

א [ב' נעשית לאשהו כמי שקלטה כלב לו ששפס: 1] שם לשם רשויות פטור. כ"ב ע"ל בפי הזורק רש דף ח: א] שם הוא בעריותו, דבק כדי לזמן כדלם השפסך נמא כדי לזמן וכו' על יציון, ושעהו כדי ליתן על פי נקב קטן הנא כדי ליתן על פי נקב קטן של זין, מרסית כדי לעשות כל"ל, ופסקא ופת הפסית כדי לעשות כו' נמקח: 1] רש"י ד"ה כסחא חפץ ל"ה הנחם גופו כסחא חפץ אפילו כ"י 1] ד"ה סקר ל"ה שער: 1] ד"ה ואמאי וכו' בהעלם אחד הוציא מטסרי לכ:

גליון הש"ס

גב' בשתי העלמות פטור, ע" לקמן דף קה ע"ב: שם ר"א כהנא א' ברשותא חריב ע"ן לקמן דף לז ע"א: רש"י וכו' וזאת שיש חיוב המצא וכו' בגן קרפא יותר מבית סאבים, ע"ל דף קז ע"א וע"ש:

מוסף רש"י

הוא בסוף הסכת.

רבינו הגאול

היה נקובה מצידה. ונ"א: לקמין בלשון יו"ן הוא בית הדיו שכתובין ממנו הספרים, פיר' ואי מליק היה (כלי בדיו) כדי לכתוב שני אותיות בקולמוס חיוב (ואי מפיק ליה כלי בעאי שפי, דלאו כל הדיו הדוא כתבא נפיק בקולמוס. הולכך דאז טפי כי הכיז דלפוק שיעורו שתי אותיות, ומפרש בן בירושלמי הגאני אם בכלי עין יותר, ומאן דמפיק דיו בכלי כדי לכתוב בו, חיוב על הדיו ואינו חיוב, הכלי מפני שהכלי טפילה, ותנן המוציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי, פטור אף על הכלי, שהכלי טפילה לו. המוציא אוכלין מכשיעור בכלי, חיוב באוכלין ופטור על הכלי, ועקירתו פיה וז' תנן: לו כלי ברשות היחיד והנחתו ברשות הרבים בבית, הוא עקירה והנחה כדאמרית דתם דיו של אדם חשבוה לו כד' על ד' אמות, ובקולמין חשבין לו ד' על ד', פיר' לקמין מחבורה של סופרים הוא ידוע בארץ אדם. הוא רבעא בקולמוס וכשיעור אות אחת בכלי עלתה בתקן. כתבתן הנתחן. אע"י רבעיא בהוצאה עקירה מרשות [וזח] והנחה ברשות אחת ע"ג מקום ד', כי הכי חתה אמרין ידו של אדם חשבוה לו כד' [על ד'] הכי ימי האב תחיבתו הנתחן. וחיבת המוציא חצי גרוגרת שהוא חצי שיעור הוצאה והנחה, וחזר והוציא חצי גרוגרת אחרת, אם הניח את החצי השני קרוב לראשון, או ששעבירו דיו עליו של ראשון קרוב ג' טפחים מיד, וזו היא שפעתה דרבא משום הדא חצי גרוגרת והיא חצי גרוגרת משפסין לחיבור, ואף על פי שלא הניח, דתתם

ז' אופיות בדיו. דיו יבש: שסי אופיות צקולמוס. כלומר כל היכא דמפיק ליה שיעורו כשמי אופיות: קלמרין. קסת הסופר: אום אחס בדיו אום אחס צקולמוס. מי מטסרי או לא. ואי אמרת מיפוק ליה משום קולמוס לא מחייב עליה משום שהוא טפל לפחות מכשיעור דמתן לקמן (דף 15:). המוציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי פטור אף על הכלי מפני שהכלי טפילה לו: כשהוא מהלך. שלא עמד לפוש דמהוי הנחמ גופו הנחמ 1] אפילו הכי חייב דעיקר הנחמ דיו על הכתב הוא: וחזר והוציא. כהעלם אחד: חסר 1] שיעור דקמייסא.

כשמתייצבה נחסר השיעור ולכי גמרה הולאה דצענין ללרפוע אין כאן שיעור ב' אופיות: ואמאי לא מנחה. וכיון דבהעלם אחד 1] מטסרי לכי גמרה הולאה: כמי שקלטע כלב. דמתן לקמן (דף קב). הזורק וקלטע כלב פטור דלא הויא הנחה מכחו והכא נמי כי גמרה הולאה בטולה להנחה קמייסא והויא כמאל דלימא: לרננן. דפליגי לקמן כהזורק 1] ולית לכו קלוטע כמו שהנחה אפילו עברה סמוך לקרקע לא מחייב שמהו על גבי משאו מוקס כל שהוא ולא צענין מוקס ד' הולא ובתוך ג' הוא מ"מ הנחה כל דהו צענין: מעציב. לא לריך הנחה דהא מנחה בידו דידו סמוכה לקרקע: לשתי רשויות. ושמיהן ר"ה אלא שיש הפסק צייניס: והוא שיש חיוב העלם צייניס. שמופסקות צרי"י. אלא אם היה כרמלית מפסיקין ° כגון קרפא יותר מבית סאבים או צקה וכו' צמים פתוחים אחד להי"ר זה ואחד לזה

והואיל חצי גרוגרת מצית זה לרשות זה וחצי גרוגרת מצית זה לרשות זה שהיא פתוחה לה חייב דכיון דלא מפסיק לה ר"ה חדא רשותא הוא: פיסלא. עץ שוכב לרנצו של רה"ר וממלא כל רנצו והואיל חצי גרוגרת מציתו מכאן וחצי גרוגרת מכאן: כרשום גיטין דמי. ולענין גיטין פיסלא רשות לנפשהו הוא כדלמנך כהזורק (גיטין דף עו:). ההוא גברא דזרק גיטא לציבתו כחצירו איגנדר גיטא ונפל כפיסלא ואוקי התם שהשאלו לה מוקס כחצירו חד מוקס מושלי אינשי תרי מקומות לא מושלי אינשי: הא לא כחלי. אלא שמי עינים: לנעווע. שהולכות מעוטפות ואין מגלות אלא עין אחד לראות וכוחלות אותו: צעירניווע. בנות כפרים 1] אין לריכות נעישות כל כך שאין שמוק וקלות ראש מנזי שם וקס מועטין ואין מכסין פניהם וכוחלות ב' עיניהם: שפסך שצראש קנה של ציידין. מושיצין נסר קטן כראש קנה ונותנין עליו דבק והעוף יושב עליה ונדבק צו וצריך ליתן שם הרבה כדי שיהא העוף נדבק צו: של יין. למעוטי שמן ודבש שהיין צו דרך נקב קטן יותר משמן ודבש: לפאו. לטוח בקשים שצו: שער

דלענין גיטין חשבו מוקס צפני עצמו הכי נמי מחלק רשויות ולר"י נראה אפילו פיסלא שהוא כרמלית ושני ליה לאצי צין כרמלית המיעטלגת לשאינה מיעטלגת: ב' מיתבי רשב"א אומר. לרצ הונא פריך דאי לאו רצ הונא הוה מוקמי מתני' לרפואה: אם לרפואה. ורבינו שמואל אם לרפואה הנניעו 1] זה מייצין עליו כל העולם כדי לנכול עין אחת דלרשע"א 1] איז ליה? דנמחייב זה במחשבתו של זה ואם לקשט כלומר אם לא הנניעו לרפואה אלא לקשט 1] שמי עינים דסתמו עומד לקישוט ואין נראה לר"י דלעיל מנא דם כדי לנכול עין אחת ד"א צמוציא אכל צמניע ככל שהוא אלמא צמניע חייב 1] צפחות מלכחול צו עין אחת ונראה לר"י דה"פ אם לרפואה שאותו כחול ראו לרפואה שיעורו כדי לנכול עין אחת אפי' לא הנניעו לכך אי נמי אם לרפואה שצאומו מוקס עושין אותו לרפואה ואם לקשט שעושין אותו לקישוט ואין רגילין לעשות ממנו רפואה כדי לנכול שמי עינים: הרסרת כדי לעשות פי בור. אע"י דלמר לעיל (דף עט.) אין אדם טורח לגבל טיט כדי לעשות פי צו כור מרסית חשיב טפי מטיט דמנניעין אותו לעשות פי כור של צורפי זהב 1] אי נמי הכא מייירי צמנובל:

המוציא יין פרק שמיני שבת

ז' אופיות בדיו. דיו יבש: שסי אופיות צקולמוס. כלומר כל היכא דמפיק ליה שיעורו כשמי אופיות: קלמרין. קסת הסופר: אום אחס בדיו אום אחס צקולמוס. מי מטסרי או לא. ואי אמרת מיפוק ליה משום קולמוס לא מחייב עליה משום שהוא טפל לפחות מכשיעור

תנא *שתי אותיות בדיו 1] (ושתי) אותיות בקולמוס שתי אותיות בקלמרין בעי רבא אות אחת בדיו אות אחת בקולמוס אות אחת בקלמרין מהו תיקו אמר רבא יהוציא שתי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב כתיבתן זו היא הנחתן ואמר רבא יהוציא אות אחת וכתבה וחזר והוציא אות אחת וכתבה פטור מאי טעמא בעידנא דאפקא לבתרייתא חסר ליה לשיעורא דקמייסא ואמר רבא יהוציא חצי גרוגרת אחת והניחה וחזר והוציא חצי גרוגרת אחת והניחה ראשונה נעשה כמי שקלטע [כלב] או שנשרפה ופטור ואמאי הא מנחה הכי קאמר ואם קדם והגביה ראשונה קודם הנחת שנייה נעשית ראשונה כמי שנקלטע 1] או שנשרפה ופטור ואמר רבא יהוציא חצי גרוגרת והניחה וחזר והוציא חצי גרוגרת והעבירה דרך עליה חייב ואמאי הא לא נח כענין שהעבירה תוך שלשה 1] והאמר רבא תוך שלשה לרבנן צריך הנחה על גבי משהו לא קשיא כאן בזורק כאן במעביר 1] תנו רבנן הוציא חצי גרוגרת וחזר והוציא חצי גרוגרת כהעלם אחד חייב *בשתי העלמות פטור *רבי יוסי אומר ובהעלם אחד לרשות אחד חייב לשתי רשויות 1] פטור אמר רבה ו'הוא שיש חיוב חטאת ביניהם אבל כרמלית לא אביי אמר אפילו כרמלית אבל פיסלא לא ורבא אמר אפילו פיסלא ואזדא רבא לטעמיה דאמר רבא רשות שבת כרשות גיטין דמיא: "כחול כדי לנכול עין אחת: עין אחת הא לא כחלי אמר רב הונא שכן צנועות כוחלות עין אחת מיתבי רבי שמעון בן אלעזר אומר כחול אם לרפואה כדי לנכול עין אחת אם לקשט בב' עינים תרגמא הילל בריה דר' שמואל בר נחמני כי תניא ההוא 1] בעירניות: (שעוה כדי ליתן ע"פ נקב קטן: תנא כדי ליתן ע"פ נקב קטן של יין): דבק כדי ליתן בראש השפסף: תנא כדי ליתן בראש שפסף שבראש קנה של ציידין: זפת וגפרית כדי לעשות כו': תנא כדי לעשות נקב קטן: 'חרסית כדי לעשות פי כור כו': למימרא דשיעורא דרבי יהודה נפיש 1] הא קי"ל דשיעורא דרבנן נפיש דתנן 1] רבי יהודה אומר כדי ליטול הימנו מדת מנועל לקמן אימא כדי לסוד שיטפוט בירה קמנה: 1] (סובין כדי ליתן על פי כור של צורפי זהב): ת"ר

ציה ד' אמות על ד' אמות ואינו גבוה י' ואינו רחב ד' ואומר ריב"א דללישא קמא לריך לפרש הכא שהוא רשות הרבים כגון שצנים מחפין עליו דאי כרמלית האמר אפי' אפילו כרמלית ורצא דלמר אפילו פיסלא קצר אף על פי שהוא רשות הרבים כיון

פ.אות אחת בקולמוס ואות אחת בקלמרין. אע"פ ששני קולמוסים מטסרי כה"ג שמה לא מטסרי: והעבירה דרך עליה. מפרש הרב פורת אדה"ה אפי' שלא דרך עליה אם העבירה מוך שלשה לקרקע מטסרף דהא אמרין צמנוך כהעלם אחד חייב אפילו לשתי רשויות ואפילו רצי יוסי לא צעי אלא רשות אחת אלא עליה לא צעי ונקט דרך עליה 1] דלפי' גבוה מן הקרקע ג' טפחים חייב כיון דהוי מוך ג' למצי גרוגרת המונחת ע"ג קרקע 1] 1] והא אמר רבא תוך שלשה לרבנן צריך הנחה ע"ג משהו. תימה

לר"י דמתן לקמן צריש הזורק (דף 15:). הזורק מרה"י להי"י ורה"י צמנלע 1] עקיבא מחייב וחכמים פוטרין ומני עלה בגמרא 1]15] מוך ג' לדה"ה חייב אלמא לכ"ע לא צענין הנחה ע"ג משהו מוך ג' ומיזך דרצא סבר כרצי יהודה דהמונא תפילין (שעיון 15:). גבי היה קורא על ראש הגג 1] כו' רצי יהודה אומר אפילו אינו מסולק מן הארץ אלא מלא החוט גוליו אללו וטעמיה דאפילו אין איגודו בידו ליכא איסור 1] אס מציאו אללו דצעי הנחה ע"ג משהו כדלמר התם בגמרא וא"ת 1] ומאי פריך התם לימא רצא כננאי אמרה לשמעמיה דע"כ כננאי אמרה דתנא דצרימא דהזורק לא סבר כוומיה וי"ל דהכי פריך לימא כננאי דמתנימין דהתם אמרה לשמעמיה דצבא לא קפיד אפי' תנא דצרימא פליג עליה 1] אלא דלא ליפלגו עליה רצנן דמתנימין דהתם מיהו תימה לר"י דלקמן כהזורק (דף 15:). תנא מרה"י לרשות הרבים ועבר ד' אמות צרה"ר י' יהודה מחייב וחכמים פוטרין לעולם רצי יהודה חלף הוא דמחייב וחכמים פוטרין לגמרי ומשכחת לה דלמר עד דנפקא למה"ר מנחם דרבי יהודה סבר אמרי' קלוטה כמי שהונחה דמיא אלמא לא צענין לרצי יהודה' הנחה ע"ג משהו ונראה לר"י דהתם מייירי צמנגלגל צרה"ר ועדיף משאר קלוטה צאזיר והוי כמונא לרצי יהודה והא דקשה ממנתי' דהתס"י דקמין וזק למוך צרצב אמות ונמגלגל חוץ לארצב כי שם 1] [נציה אמונן] נפרש צעו"ה: בהעלם אחד לרשות אחד חייב. הקשה רבינו תם 1] דלמר כהצונה (לקמן דף:). כתב אוח אחת צטנצילא ואות אחת צצפורי חייב 1] ונראה לו כגירסת ר"ח מרשות אחת חייב מצ' רשויות פטור דצעי' עקירה ממוקס אחד ור"י אומר 1] דודאי גבי כמיצור אחד לו למימר ממוקס קריצה לאו כממוקס מעשה דמי 1] אכל"ו הולאה לא הויא עד דמיימי תרוייהו לרשות אחד 1]10] אב"ל פיסלא צא. צגיטין צפרק הזורק (דף עו:). משמע דאית

ציה ד' אמות על ד' אמות ואינו גבוה י' ואינו רחב ד' ואומר ריב"א דללישא קמא לריך לפרש הכא שהוא רשות הרבים כגון שצנים מחפין עליו דאי כרמלית האמר אפי' אפילו כרמלית ורצא דלמר אפילו פיסלא קצר אף על פי שהוא רשות הרבים כיון דלענין גיטין חשבו מוקס צפני עצמו הכי נמי מחלק רשויות ולר"י נראה אפילו פיסלא שהוא כרמלית ושני ליה לאצי צין כרמלית המיעטלגת לשאינה מיעטלגת: ב' מיתבי רשב"א אומר. לרצ הונא פריך דאי לאו רצ הונא הוה מוקמי מתני' לרפואה: אם לרפואה. ורבינו שמואל אם לרפואה הנניעו 1] זה מייצין עליו כל העולם כדי לנכול עין אחת דלרשע"א 1] איז ליה? דנמחייב זה במחשבתו של זה ואם לקשט כלומר אם לא הנניעו לרפואה אלא לקשט 1] שמי עינים דסתמו עומד לקישוט ואין נראה לר"י דלעיל מנא דם כדי לנכול עין אחת ד"א צמוציא אכל צמניע ככל שהוא אלמא צמניע חייב 1] צפחות מלכחול צו עין אחת ונראה לר"י דה"פ אם לרפואה שאותו כחול ראו לרפואה שיעורו כדי לנכול עין אחת אפי' לא הנניעו לכך אי נמי אם לרפואה שצאומו מוקס עושין אותו לקישוט ואין רגילין לעשות ממנו רפואה כדי לנכול שמי עינים: הרסרת כדי לעשות פי בור. אע"י דלמר לעיל (דף עט.) אין אדם טורח לגבל טיט כדי לעשות פי צו כור מרסית חשיב טפי מטיט דמנניעין אותו לעשות פי כור של צורפי זהב 1] אי נמי הכא מייירי צמנובל:

קאי כיון שאסור להוציא אליו כלום. ור"י רשויות דמיין, ואם הוציא מו חצי שיעור ומו חצי שיעור פטור. רבא לטעמיה

דאמר רבא רשות שבת כרשות גיטין, אמר רב יוסף א' הואי ארבע אמות על ארבע אמות פלוג דאורי רשותא לנפשיה, ואי לאו רשותא אחת, וקסבר גיטא נח בפיסלא. אמר רב יוסף א' הואי ארבע אמות על ארבע אמות פלוג דאורי רשותא לנפשיה, ואי לאו רשותא אחת, וקסבר רבא הואי רשותא בשבת פיסלא כי הכי דמפלגא לענין גיטין. ופי' פיסלא, מקום כגון עמוד גבוה עשוי דרחב ד'. כחול כדי לנכול עין אחת. וא"ר הונא שכן צנועות כוחלות עין אחת. הכין פירושה שבוהלת עין אחת ומכסה את העין האחרת ורואה לשוק וזוהא אחת מעניה. 1]17] הונא הוא דמאנין לאו רב הונא. והוא דר' שמעון בן אלעזר אם להנשיא 1] צענים אקומנא כרמלית אחת ברשות היחיד, ואן שם שוק לצאת לשוק, אלא צאצא אליו. חרסית כדי לעשות פי כור של צורפי זהב, 1] יהודה אומר כדי לעשות שיטפוט. פירוש שיטפוט, ובכורש או בנין בארץ ששופטין עליו את הקרייה. וג' פ'טיפוטין זה, 1] ויש שמוכנין טפוט לכחול ומנחין עליו את קרייה וסומכין אותו לכחול. ומקשינן כי מכדי בשיעורא דשבת קא חזינו ד' יהודה קא מחייב וממעת מן שיעורו דרבנן, דהא לענין מן לרבנן לא מחייב אלא בכדי לעשות חלאי לנפש ולכבהה, ור' יהודה מחייב אפילו על מה שנוטלין ממנו מדת מנועל לקטן. ומוקמינן להאי טפפוט לכירה קטנה קאמר, והוא בציר מן פי הכור של צורפי זהב.

עין משפט ור מוצה

י א ב ג מו' פ"ח מה' שנת הלכה ע': יח ד ה טס הלכה כג': י ו יז טס הלכה כד': כ ח טס הלכה י': כא י טס הלכה יא':

פסחים

מוסף תוספות

א. דלאו למימרא שאם לא העבירה דרך עליה שיהא פטור ואצ"פ שהעבירה דרך שלשה טפחים לקרקע, דהא ליתא. רמב"ם. 1. דהרשאה לא צריך שיהא תוך ג'. מוס' פסחים פס: 1. דרבאנעא סמיכתא דמי. שטת להר"ן [ונע" שפ"ט]. 1. בספר. מוס' הל"ש. 1. ונתגלגל מידו למעלה משעורו טפחים. מוס' הל"ש. 1. דר' יהודה משום דליכא לא למיגור אטו אין אגרו בידו. מוס' הל"ש. 1. דארייתא. מוס' הל"ש. 1. א. מוס' הל"ש. 1. ונע" שנת על מן. 1. ו. הואיל ומנחין כולה אתא כוונה. 1. נמנ' לקמן 15. 1. גופיה. מוס' הל"ש. 1. א. מהא. מוס' הל"ש. 1. ב. מחזור קריבה לאו כמחזור מעשה דמי. מוס' הל"ש. 1. שיש ליישב גירסת הספרים. מוס' הל"ש. 1. ד' בדשעת כתיבה כבר נגמרה המלאכה אלא צריך לקרובן שיהו נהנין זה עם זה. מוס' הל"ש. 10. הכא דמלאכה דעבד הינו. מוס' הל"ש. 10. ורשויות הא מחולקת, והוא לי' כמי שאכל שתי חזת חלב מחתיכה זו וחזר ואכל חצי זית אחר מחתיכה זו דאין זו תלו' בו וימיקור שתי העלמות. שטה להר"ן. 1. ו. תימה אם אין מצניעין אותו לרפואה עין אחת אמאי מחייב אם הוציא לרפואה. מוס' הל"ש. 1. ח. כחול. מוס' הל"ש. 1. ט. לטעמיה. מוס' הל"ש. 1. כ. שיעורו. מוס' הל"ש. 1. כא. בכל שהוא אפי'. מוס' הל"ש. 1. כב. ואדם טורח לגבל לעשות פי כור. מוס' הל"ש.

פסחים

ואד נסים גאון

רואה רבא לטעמיה דאמר רבא רשות שבת כרשות גיטין דמיא. והמצנע עיקר דילה במס' גיטין בפרק הזורק 1]17] אמר רב חסדא רשויות חלוקות בגיטין. ומיקמי הכי 1]18] שן אמר ההוא גברא דורק לא גיטא דרביהו, הוות קיימא בחצרו ואלי גיטא נפל פיסלא. אמר רב יוסף חזינו אי חור ד' אמות ארבע אמות פלג לה רשותא לנפשה כו' וסבר רבא כי דין רשויות של גיטין הוא, וכמו שאם יש בוה הפסל ד' אמות על ד' אמות או שיש בגובהו י' טפחים עשה רשות לצצמו ונגבל מכלל החצר, כמו כן הוא מבדיל בין ר' רשויות לענין שבת. ובוה פיר' 1]19] שן אמר עוד רבא ג' מידות ביטין. והריע אהנו באלו השלש מידות חלוקות דין גיטין מדין השבת, ולענין רשויות וזו יחד ואין ביניהן חלוקות ביניהן. וגם נזכרה השמועה של רבא עם זו הבביתא בפרק חזקת הבתים 1]ב"ב דף נח.

פסחים

רבינו הגאול (המשך)

חיוב חטאת, אסור להוציא מזו לזו מרששות [רשויות] הן, ואם הוציא מזו חצי שיעור ומו חצי שיעור פטור. אבל אם יש ביניהן פיסלא דלא חשיב למיהו כרמלית, אלא מוקס פטור הוא, הרי הוא כרשות אחת, ואם הוציא מזו חצי שיעור ומו חצי שיעור חייב. אמר אפילו איכא פיסלא ביניהן, כיון שהוא חולק רשות לצעמו אפי' דלא כרמלית הוא וברשות היחיד רבא לטעמיה דאמר רבא רשות שבת כרשות גיטין, אמר רב יוסף א' הואי ארבע אמות על ארבע אמות פלוג דאורי רשותא לנפשיה, ואי לאו רשותא אחת, וקסבר רבא הואי רשותא בשבת פיסלא כי הכי דמפלגא לענין גיטין. ופי' פיסלא, מקום כגון עמוד גבוה עשוי דרחב ד'. כחול כדי לנכול עין אחת. וא"ר הונא שכן צנועות כוחלות עין אחת. הכין פירושה שבוהלת עין אחת ומכסה את העין האחרת ורואה לשוק וזוהא אחת מעניה. 1]17] הונא הוא דמאנין לאו רב הונא. והוא דר' שמעון בן אלעזר אם להנשיא 1] צענים אקומנא כרמלית אחת ברשות היחיד, ואן שם שוק לצאת לשוק, אלא צאצא אליו. חרסית כדי לעשות פי כור של צורפי זהב, 1] יהודה אומר כדי לעשות שיטפוט. פירוש שיטפוט, ובכורש או בנין בארץ ששופטין עליו את הקרייה. וג' פ'טיפוטין זה, 1] ויש שמוכנין טפוט לכחול ומנחין עליו את קרייה וסומכין אותו לכחול. ומקשינן כי מכדי בשיעורא דשבת קא חזינו ד' יהודה קא מחייב וממעת מן שיעורו דרבנן, דהא לענין מן לרבנן לא מחייב אלא בכדי לעשות חלאי לנפש ולכבהה, ור' יהודה מחייב אפילו על מה שנוטלין ממנו מדת מנועל לקטן. ומוקמינן להאי טפפוט לכירה קטנה קאמר, והוא בציר מן פי הכור של צורפי זהב.

^[1] לטון זה משולל הכנה וצריך תיקון.